

РОЗДІЛ 1

СУПЕРНИКИ

*«Лунастри схожі на драконів,
схожі на людей, подібні до зірок».*

З «Світотису ранніх»

Алекс сердився.
Кожна година в дволикій долині завдавала йому нових мук, а пам'ять перетворилася на ворога. На перший погляд, усе було просто чудово: ніхто не забороняв йому гуляти, де тільки заманеться. Цілими днями Алекс бродив похідним табором, іноді допомагав носити вантаж, який доправляли через терни, і навіть

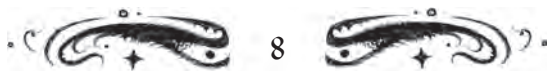
установлювати всіляке устаткування, найчастіше камери і системи далекого спостереження — сотні фахівців з усіх куточків планети хотіли поглянути на мармурові зубці, найбільшу загадку дволикого світу.

Алекса всі вважали героєм, знай плескали по плечах та хвалили за кмітливість — за те, що придумав, як використати Селестину, і зумів передати координати долини. А йому хотілося одного — злетіти в небо й загубитися серед зір, сховатися в рятівному сяйві Місяця, щоб тут, на землі, йому дали спокій.

Батько влаштував йому справжні тортури: змусив раз у раз розповідати різним людям про обряд Князева — як вони йшли, про що говорили, як посварилися. Алекс вирішив бути відвертим до кінця і нічого не приховав — розповів навіть про те, що розбив якусь пляшечку Князева і той вельми засмутився. Алекс помітив, що містреси якось дивно презирнулися, але решту більше цікавило, як насправді виглядав сріблясто-білий монстр. Розпитували про його хвіст, крила, гребінь, форму голови. Проте Алекс пам'ятав лише сліпучу спіраль під склепінням печери, осяяної місяцем. І дике, жалюгідне, огидне відчуття жаху, народжене першою в його житті справжньою загрозою.

Скоряючись наказу батька, він слухняно повторював історію злочасного обряду і щоразу подумки вбивав сріблястого звіра, з хрускотом ламаючи йому хребет із костистим гребенем, роздираючи крила на дрібне шмаття, втоптуючи його в кам'яну долівку печери аж до останньої лусочки.

У його серці хвилями здіймався гнів, закручувався вихором, перетворювався на грізне цунамі, що змітало все на своєму шляху, — і неминуче приводив до зубців. Алекс

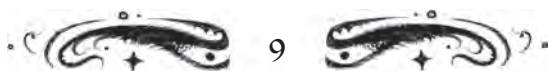

знав, що там, за кам'яною брамою, на нього чекає справжній ворог. Той, якого він не розгледів до кінця. Не поклався на інтуїцію... Той, якого він виростив сам.

Алекс навіть не намагався поговорити із Селестиною. По-перше, її важко було застати на самоті, а по-друге, не дуже й хотілося підлазити під гарячу руку цієї примхливої дівчини. Зараз його значно глибше хвилювали власні проблеми. Батько не покарав його за те, що він прогавив Князева, що приховав перше його перетворення на сильвебра, справжнього білого лунастра, і це страшенно насторожувало. Щоправда, і з долини Алекса поки ніхто не виганяв... Можливо, батькові зараз просто не до нього.

А срібнокусу лунастру зненацька оточили такою увагою, наче вона стала поважною персоною: будь-яке її бажання вмить виконувалося, з нею постійно хотіли поговорити впливові люди, Медея і Монея не відступали від дівчини ні на крок, стриміли за її спиною, як вартові.

Цікаво, що вона зараз відчуває, думав Алекс, поглядаючи, як Селестина з похмурим обличчям спілкується з черговим співрозмовником, що жадав вивідати її таємницю. Що вона відчуває після того, як по суті втратила одразу обох батьків. Підтримку астрів. Лишилася сама серед лунатів. І хоча Алексу було її трохи шкода, він таки відчував зловтіху. Сама винна! Він же пропонував їй допомогу, а вона що? Як вона могла навести на нього морок?! І чому він піддався? Алекс труснув головою. Просто не віриться, що він був таким бовдуром! Ну нехай, ще видно буде, як це дівчисько впорається зі своїм завданням — чи вдасться їй пройти обряд Місяця тут, серед німих, байдужих скель під холодним чорним небом...

Долина стала пригнічувати Алекса. Кам'яні зубці вже не здавалися йому величними і вселяли тільки відразу. Щойно він кидав погляд на таємничу браму Фамагусти, як згадувався політ білого дракона і власна поразка, болісна, принизлива.

Охоплений понурими думками, Алекс ішов і йшов, як найдалі від табору, і його дедалі дужче опосідав гнів. Як же цей маленький Князєв перетворився на білого дракона з прадавніх легенд, нащадка Трєох, що створюють танок Всесвіту? Жалюгідний хлопчисько з провінційного містечка, який ріс безликим. Звичайний астр. І на тобі... дракон!

«Я мушу перевершити його, — вирішив Алекс. — Я мушу стати сильнішим. Інакше чого варті всі мої знання, всі навички? Я найкращий містик у ДУБі, мені підвладна місячна енергія. Я — лунат!.. Але лунастри володіють двома видами енергії, — несподівано зринула думка, — отже, вони щонайменше вдвічі сильніші».

Алекс криво посміхнувся, пригадавши, як доводив Селестині, що лунастри — мутанти з казок. Як же він помилявся... Тепер-бо він добре тямить, що лунати полюють на лунастрів тільки тому, що ті сильніші. І мутантами лунастрів називають зумисне, аби прості дволикі їх боялись і ненавиділи.

І раптом він побачив її. Селестина сиділа, підібгавши ноги, на довгастому ламаному камені і дивилася вдалину — на ті кляті зубці.

Усю його зловтіху наче вітер розвіяв. Цієї миті дівчина здавалася такою самотньою, що її хотілося захистити.

Трєхи повагавшись, Алекс таки підійшов ближче.

— Привіт...

Вона не відповіла.

— Могла б і поздоровкатись! Як-не-як скоро разом повертаємось у Болонью.

— А я не зичу тобі здоров'я, — сухо кинула Селестина, не дивлячись на нього. — Через тебе я не пішла з батьком за зубці. І тепер справді повертаюся до клятих містрес і місячної містики, хай їй грець!

— Він же тобі не батько, — обережно закинув Алекс. Йому не хотілося сердити Селестину, уривати розмову, що якимось дивом почалася, хоча його трохи обурили її слова про містрес. Як же Селестина збирається стати аурумом, чорним лунастром, якщо досі ненавидить Місяць? — Тимур Святів тобі не батько, — повторив він.

Вона й голови не повернула. Лише мовила:

— Ти добре вмієш слухати.

— Ти ж не знала, що Князев — дракон, чи не так?

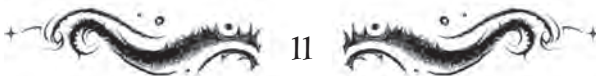
Селестина скривилася, але поглянула на нього глузливо, навіть трохи єхидно.

— Ні. Зате я першою зрозуміла, що він лунастр. Побачила його другу нитку — золоту, коли робила йому астральний масаж.

Алекс аж губу закусив. Таки шкода, що він не втопив цього придурка в печерному озері.

— Якщо ти станеш драконом... — почав він і замовк. Зненацька йому здалася нестерпною думка про те, що Селест теж перетвориться на прекрасного, сяйливого звіра і, плавно змахуючи велетенськими крилами, злетить у нічне небо. А він... залишиться на землі.

— Ти знаєш, що, коли я вперше перетворюся на дракона,

в мене з'явиться потужна сила? — Селестина не зводила очей із кам'яної брами. — Містреси розповідають про неймовірну енергію, за допомогою якої можна створювати нове, відновлювати старе, руйнувати й будувати... А він у цю силу вже вбрався... — У її голосі вчувався погано прихований гнів.

Алекс зрадів. Он воно що! Маленький Князев тепер йому не суперник! Перейшов до іншої ліги, став ворогом срібнокосої красуні.

Несподівано Селестина рвучко обернулася до Алекса.

— Як твій батько пережив політ білого лунастра? — запитала вона з незмінною усмішкою. — Чесно кажучи, я здивована, що він не відіслав тебе додому.

— Не повіриш, я теж, — процідив Алекс.

Йому було прикро згадувати ту мить своєї ганьби. Як же люто, нищівно дивився на нього батько... Алекс ніколи не подарує цього Князеву, ніколи.

— Це ж саме ти прогавив Тіма, — і далі знущалася з нього Селест. — Після того, як здав нас усіх.

Проте Алекс уже опанував себе: лють відступила, лишилася тільки прикрість. І нестерпне бажання щось зробити. Він вирішив не сперечатися з Селестиною. Вони тепер мали спільного ворога, а отже, можуть стати союзниками.

— Князев тебе теж зрадив, — підштрикнув Алекс. — Тепер він найкращий учень твого батька, а ти, як то кажуть, зосталась без роботи.

— Тимур Святів — найсильніший містик, — сказала Селестина, дивлячись кудись удалину, наче крізь Алекса. — Раніше я тільки здогадувалася, що батько... не такий простий, як спершу здається... але зараз я впевнена,

що багато чого про нього не знаю. Він може всього навчити Тіма.

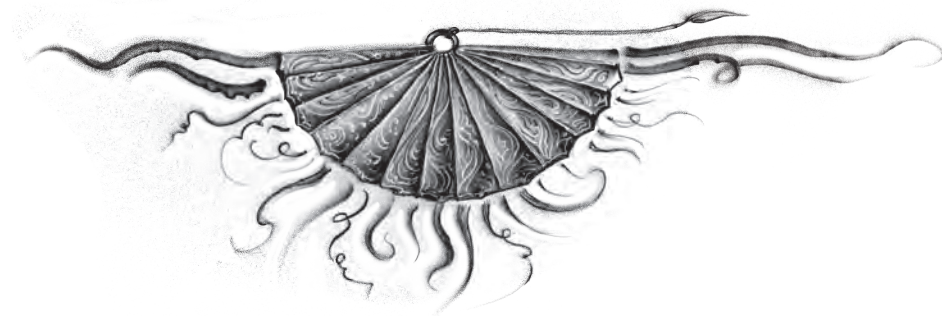
— Якщо вистачить часу, — обережно зауважив Алекс. — Це, звісно, не моя справа, але тобі краще триматися від них якнайдалі. Князева все одно спіймають. Ти ж розумієш, йому не дадуть пройти Спаленим Шляхом... А на тебе чекає честь і шана. Тут, серед лунатів.

Селестина ледь помітно усміхнулась.

— Я стану найсильнішою, — мовила вона і легко зіскочила з каменя. — Стану лунастром. Але це буде вибір не лунатів чи астрів. Це буде вибір не Йозефа. І навіть не мого чи твого батька. Ані вибір вітчима. Це буде мій вибір.

Вона кинула на нього пронизливий погляд і пішла геть, не попрощавшись.

І Алекс мимоволі знову захопився нею — крута дівчина! Він мусить зробити все, аби вона стала його дівчиною. Даремно він вважав її слабкою. Селест — птаха високого польоту й ніколи не сидітиме в клітці, не коритиметься чужим наказам. А значить, вона створена саме для нього. Це — його дівчина.

БРАМА

*«Рід – найважливіше для лунастра.
Якщо в лунастра немає роду-племени,
то в нього немає нічого».*

З «Світотпису раннях»

Тім швидко йшов вузькою стежкою, що зміїлася вздовж високого гірського хребта. Скрізь здіймалися гори, але трохи менші, їхні округлі вершини скидалися на хвилі потужного океану, що застиг у часі.

Хлопець занепокоєно вдивлявся в далечінь. Він не знав, як опинився тут, і це дедалі більше його турбувало. Але

попереду, на пагорбі, темніло щось величезне, схоже на стару фортецю. Тіма невпинно туди вабило, так наче там він міг знайти щось дуже важливе, давно втрачене або забуте. Наче знав, що там на нього чекають, і чекають уже багато років...

Піддавшись раптовому пориву, Тім різко зупинився і, задерши голову, закликав. Він мав доволі дивний вигляд, як поглянути збоку: самотня постать серед зір, що нестримно спалахували одна по одній на пригаслому небосхилі. Ліниво віяв вітерець, приємно холодив шкіру, і Тімові згадався його перший політ — змахи величезних крил, ніби витканих із зоряного саява й порожнечі...

Його пам'ять нарешті запрацювала й послужливо підсунула подію з недавнього минулого: він стоїть на широкому пласкому камені, з якого добре видно кам'яні зубці — вхід у Фамагусту. Тимур Святів, його вчитель і друг, здіймає руки до неба — на шкірі спалахують тонкі, сріблясті візерунки, — і здається, що світло зірок спрямовується вниз білими вогнистими краплинами, збирається в долонях, розливається по візерунках тайнов'язі.

Тім глибоко вдихнув, набравши в легені свіжого гірського повітря, повільно видихнув і рушив далі. Кожен наступний крок долався дедалі легше, і незабаром він побіг, стрибаючи довгими, затяжними стрибками, насолоджуючись чуттям польоту, — і за якийсь час знову відчув себе драконом, що летить прудкіш за вітер, на крилах із дволікого містичного світла. Але цього разу його зовнішність зовсім не змінилася, він залишився людиною.

І ось стежка під ногами загадючилась угору, пролягла через густі чагарі з колючими гілками, що чіпко хапалися за ноги, — довелося певний час ступати по м'якому, пружному

моху, поки перед ним не постала велика двостулкова брама — прямо серед дороги, без будь-яких мурів і парканів. Так наче колись вона належала старому замку, який десь загубився у просторі й часі і зник, залишивши після себе тільки ці стулки — іржаві, вкриті шаром правічного бруду...

Тім підійшов ближче, і під аркою яскраво спалахнули смолоскипи, осяваючи незвичайну поверхню стулок брами. Вона немов складалася з тонких зігнутих металевих трубок, які щільно перепліталися між собою. Кожна стулка мала напрочуд красивий герб — перекинутий золотий півмісяць і дві срібні зірки над його ріжками. А в ньому, мов у чаші, росло Дерево Ночі, всіяне кришталевими плодами. Герби скидалися один на одного як дві краплі води, тільки на лівому стовбур і гілки дерева були зі срібла, а листя — із золота. Натомість на гербі праворуч стовбур і гілки були золотими, а листя — срібним. Герби справляли дивне враження — яскравий блискучий метал і кришталь на тлі іржавих і брудних металевих трубок. Певно, ця брама простояла під дощами і грозами багато сотень літ, а от герби, мабуть, чистили, до того ж зовсім нещодавно...

Тім спробував обійти браму й не зміг — ніби бачив голографічне зображення. Проте, торкнувшись холодного іржавого заліза, переконався, що на дотик брама таки справжня. А від наступного його дотику плоди на деревах спалахнули барвистими іскрами.

«Я мушу увійти», — вирішив Тім. Щойно він так подумав, як на серці стало легко і спокійно. Наче хтось підказав йому, що він робить усе правильно. Підбадьорений, хлопець щосили штовхнув іржаву браму, та де там — вона і з місця не зрушила.

«Як тебе звати? — зненацька почув він. Голос долинав іздалеку, здавався якимось порожнім і безтілесним. Тім навіть не міг збагнути, хто говорить — чоловік чи жінка. — Шановний гостю, назви своє справжнє ім'я».

— Тім... — чомусь прошепотів хлопець. — Тимофій Князев...

Він трохи зачекав і знову штовхнув браму. Проте й цього разу вона не відчинилася. А от плоди на деревах потьмяніли, мовби стали не кришталевими, а якимись каламутно-скляними. Тім відчув розчарування. Може, він чогось не помітив? Десь же має бути потаємний замок...

— Я мушу увійти, — чітко повторив він, уперто штовхаючи браму. — Ану пустіть мене!

Мабуть, хтось таки почув Тіма і відповів: раптово його щосили підкинуло вгору — він злетів, розпачливо хапаючи руками повітря, спробував відновити рівновагу, але це було зайве — наступної миті він уже летів у просторі, помалу віддаляючись від дивовижної і похмурої брами без стіни. На серці стало порожньо й бентежно, неначе він полишав рідну домівку й знав, що, можливо, більше ніколи сюди не повернеться.

Та вже наступної хвилини Тім забув про браму: він мчав крізь зоряну далину на справжнісінькій кометі, стоячи на її величезному вогняному хвості, який сичав, виблискував і сипав на всі боки іскрами. Це зовсім не злякало Тіма і навіть не здивувало, ніби політ на кометі був цілком природним у його новому — чи добре забутому старому — житті. Аж тут комета несподівано розпалась, востаннє сипонула яскравими вогнями, і Тім почав повільно падати...

Тихо й мирно тріскотіло вогнище.

Прокидатись не хотілося. У голові роїлися уривки снів, щось біле, сріблясте, вертляве... чийсь пильний погляд... Тім глянув на свої руки — на лапи з довгими загнутими пазурами, що скидалися на кинджали, здивувався і — розплющив очі.

Поруч нікого не було.

Скинувши з себе грубу шматину, що відгонила старим брудом і кіптявою, він насилу сів на твердій і незручній постелі. Спантеличено потер чоло. Що це за дивне місце?..

Судячи з усього, якась будівля, стара й давно покинута: стіни з грубого каменю, поламані стільці. На брудній підлозі валявся посуд, з високої стелі звисала на залізному шнурі кругла чаша — її краї нерівно мерехтіли при світлі вогнища.

— Ну як, зігрівся? — почувся знайомий голос.

До кімнати зайшов Тимур з оберемком невеликих, уже обгорілих дров.

— Ледве роздобув, — нарікав розвідник, кидаючи дрова додолу. — Дерева довкола старі, сухі, але такі, як наче залізні — зайвої гілки не вломиш... Довелося нишпорити по хатах і лазити по закіптюжених коминах. Ох, я ж і хвилювався через тебе, — вів далі він, пораючись коло вогнища. — Щоб ти перетворився, я віддав тобі багато енергії... Але й цього вистачило ненадовго. Ще пощастило, що ми з тобою таки перелетіли через мармурові зубці і стародавнє місто нас впустило. Хоча все сталося не так уже й гарно, як мені не раз мріялося... Ти як почувашся?

Замість відповіді Тім скривився. Усе тіло йому боліло, наче він цілу днину тягав цеглу.

— Я не пам'ятаю, як ми приземлилися, — винувато мовив він. — Лише якісь моменти...

— Політ у повітрі пройшов чудово, — запевнив його Тимур. — Приземлення теж вийшло нівроку: ти перекинувся — мабуть, спрацювала спортивна звичка амортизувати падіння. А потім сильвебр зник і знову лишився тільки ти, людина.

— Мені шкода, що так вийшло, — буркнув Тім.

— Чому? — здивовано хихикнув Тимур, несподівано звеселівши. — Для першого разу ти летів доволі довго, я й не розраховував, що ти стільки витримаєш. Знай хвилювався, чи зможеш ти взагалі перелетіти через зубці. Бо тоді довелося б ночувати в лунатів... Але тепер вчись самотужки збирати й виروщувати енергію. Бо я мало життям не наклав, усю свою снагу тобі віддав — а сам потім кілька годин пролежав непритомний.

Тім кивнув і знову потер собі чоло. Якась думка не давала йому спокою — наче він щось мусив зробити, та забув що саме. Тім похитав головою, проганяючи дрімоту, і рішуче зірвався на ноги. Щоправда, мало не впав — боліла кожнісінька кісточка й кожен м'яз. Мабуть, перетворення на сильвебра не минулося дарма.

— Вставай, вставай, — заохочував його Тимур. — Скоро доведеться шукати ліпший притулок. Я дуже сподіваюся, що в нас ще є в запасі декілька днів, — я вже накреслив терну, тепер уся надія на Йозефа: чекаємо, коли він дасть сигнал у відповідь.

Тім безтямно витріщився на розвідника.

— Тобто ми тут ненадовго? Тоді навіщо взагалі летіли? Тимур, здивований, обернувся до нього.

— Як навіщо? Щоб захиститись від лунатів. А ще я сподівався, що Фамагуста нас впустить. Я маю на увазі справжне

раннє місто. Проте, на жаль, ми потрапили на його виворіт. Як сильвебр, ти мав відкрити Лисячу Нору, хід у минуле цієї землі. Але тепер я розумію, що це неможливо, поки ти не пройдеш навчання й не станеш справжнім сильвебром.

— А що для цього треба? — умить підхопився Тім. — Я готовий.

— Спочатку сили наберись, — насмішкувато мовив Тимур. — До того ж іще не час... А зараз давай краще поснідаємо. А потім я раджу тобі знову поспати, бо години за три ми змінимо місце перебування... Трохи непокоюсь, аби нас не знайшли. Як-не-як, астрогір досі в Селестини, а цей прилад, так уже вийшло, завжди налаштований на мене.

Вони з'їли по скибці чорного хліба, намащеного горіховою пастою, запили гарячою кавою, яку Тимур примудрився заварити на газовому пальнику, завбачливо взятому з колишнього табору. Після кави й бутерброда Тім почувався значно ліпше і знову взявся розпитувати:

— А білі карлики? Вони ж десь тут ховаються, чи як? Тимур спохмурнів.

— Сподіваюсь, що ми про це не дізнаємося. Я тут трохи розвідав — поки що довкола тихо. У будинках нікого немає, я бачив лише дрібних хижаків — вони нам не зашкодять. Схоже, ми з тобою справді опинилися на вивороті — це віддзеркалення справжньої реальності, її тінь. Межа тонка, та проте вона захистить нас на якийсь час від карликів, та й від лунатів.

— А лунати точно сюди не зайдуть?

— Ні, але... теоретично можуть пробратися кілька сміливців — тим самим шляхом, що і я, просто піднявшись

і спустившись по одному із зубців. Але це небезпечно, бо тоді ми всі обов'язково побачимо білих карликів.

— Чому? — здивувався Тім.

— Гадаю, на зубцях є якась система захисту, — почав пояснювати Тимур. — Коли хтось перетинає межу, реальність змінюється і білі карлики злітаються до тебе, як метелики на світло. У долинах, які я відкривав, вони виринали з-за «північного саява». Але траплялися й інші місця, зазвичай невеликі гаї, звідки як грім серед ясного неба з'являлися карлики. Наче там стоїть терна, через яку вони переміщуються. Тому нам треба бути вкрай обачними.

Тимур понуро гмикнув, знову взяв кухлик із кавою і відпив два великі ковтки.

— Як добре, що зубці все-таки захищають нас від лунатів, — спробував підбадьорити розвідника Тім. — Хоч від них відпочинемо.

— Вони захищають, поки Селестина не зробить свій перший політ.

Голос Тимура пролунав глухо — говорити про це йому було явно прикро.

Однак Тім зацікавився:

— А ми побачимо, як вона полетить?

— Сподіваюсь, що ні... — У голосі розвідника забриніла тривога. — Коли це станеться, нам краще бути звідси якнайдалі.

— Ви ж наче мали відправити її в перший політ? — безпомилково розгадав Тім. — Виходить, я посів її місце?

— Тіме... — Святів замовк, замислено дивлячись на свого учня.

Тім зрозумів причину його збентеження — розвідник

не наважується повідомити йому якусь інформацію. І, напевне, вельми важливу.

— Якщо я мушу щось знати, то хай краще я дізнаюсь про це зараз, — рішуче сказав хлопець. — А не тоді, коли буде вже пізно.

— Усе вирішить Година Затемнення, — понуро мовив Тимур, опустивши очі. — Лише один дракон пройде легендарним Via Combusta, Спаленим Шляхом. І тільки від одного залежить, хто володітиме світом — астри чи лунати. Лунати, повір мені, зроблять усе, щоб до Години Затемнення зостався лише один лунастр.

— Тобто я або Селест? — здивувався Тім.

Тимур гірко посміхнувся.

— Йозеф стверджує, що справжня небезпека загрожує тільки тобі, Тіме, — промовив розвідник і подивився йому прямо у вічі. — Лунати зараз влаштують на тебе справжнє полювання. Вони напевно побачили твій політ. Але в будь-якому разі не ти, а Селестина стане їхнім єдиним драконом — аурумом, чорним лунастром. Вона кмітлива й талановита дівчинка і розуміє, що наразі не зможе їм протистояти... Утім, як свідчать останні події, місячна містика припала їй до серця...

— Невже вона на їхньому боці? — не повірив Тім. — Вона ж завжди була така... астра.

Тимур несподівано засміявся.

— Так і є. Селестина завжди любила зорі. Але так і не пробачила нам, що ми приховали від неї Місяць. Тепер я це розумію. Ба навіть я впевнений, що саме це стало нашою фатальною помилкою.

— Помилкою?

Тимур примружився і якось геть по-новому глянув на свого учня.

— Розумієш, у чому річ...

«Правду! Скажи мені правду!» — благав подумки Тім. Він знав відповідь, і йому допікала думка, що розвідник може збрехати, приховати від нього найважливіше.

Але Тимур не підвів.

— Я впевнений, що на Селестину теж полюватимуть, — сухо кинув він, розглядаючи залізну чашу-світильник, що звисала з брудної, закіптюженої стелі. — Йозеф не говорить цього мені, але ставки занадто високі... Якщо вона стане на бік лунатів... астри не сидітимуть склавши руки...

Він не договорив, але Тім і так усе збагнув. Хтось із них двох мусить загинути. До того ж у них із Селест, виходить, майже однакові шанси.

— Що ж робити?.. — розгублено запитав він. — Як її врятувати?

Тимур здивовано підвів брови, та враз похнюпився.

— Я не знаю, Тіме, кого рятувати і чи взагалі треба це робити, — насилу промовив розвідник, ховаючи очі. — Поки що не знаю...

Святов задивився на вогонь і надовго замовк. Вогнище розгорілося, щоправда, трохи чаділо, і незабаром усю кімнату наповнив сизий дим, зате стало тепло.

Відволікати вчителя від сумних думок Тім не став, хоча йому кортіло запитати, на чиєму ж боці сам Тимур. Якщо доведеться обирати між Тімом і дочкою, то кого він обере?

Отак зажурившись, Тім знову заснув — утома взяла своє. Він не бачив, як Тимур вийшов надвір і, похмуро оглядаючи околиці, простояв там кілька годин поспіль.

